

”Jeg vil heller ha barna!”

Agustin Cornejo er leder av jordbruksskolen Las Garzas i Chile, og er supernumerario i Opus Dei. Han er den yngste av elleve søsken, ble foreldreløs da han var seks år gammel, og snakker her om sitt liv og sitt arbeid.

26.01.2009

Agustin Cornejo var den yngste av elleve søsken, ble foreldreløs da han var seks år gammel, og kom inn på Las Garzas jordbruksskole (i Chile)

takket være gavmildheten til hans eldste søsters mann.

Han kom til Las Garzas og ”trodde det bare handlet om å jobbe på en gård”. Men snart skjønnte han at han måtte studere. ”Du måtte bare greie det!” sier han med sin kraftfulle bondedialekt. Han innrømmer at ”det var mange ting som fengslet meg ved skolen: lærerne, prestene, de vennskapelige fotballkampene, vi arbeidet spiste og studerte sammen. Det var som en familie for meg.”

”Men da jeg var ferdig, dro jeg ut for å begynne å jobbe. Men jeg bestemte meg snart for å dra tilbake, for selv om jeg arbeidet hardt, savnet jeg familievarmen. Jeg snakket med rektor, og siden jeg hadde et par dager fri, inviterte han meg til å bli med på en retrett. Jeg hadde vært på en bryllupsfest dagen før som varte til daggry, så jeg hadde ikke sovet i det hele tatt. Men jeg sa til meg selv:

Jeg blir med likevel! På festen hadde en mann spurt om noen kunne ledsage søsteren hans til San Fernando. Jeg tilbød meg å gjøre det, for derfra kunne jeg i all stillhet dra til retretten og ingen kunne hindre meg. Så jeg dro, og de tilbød meg denne jobben. Det var i 1988.”

Var du allerede gift?

”Nei, jeg hadde ikke tenkt på det den gang. Da jeg møtte fru Elvira – som han kaller sin kone – fridde jeg dagen etter at vi møttes. Hun sa jeg var gal, men jeg svarte: hvis vi ikke kan gifte oss, forsvinner jeg herfra. Fordi det sto klart for meg at dette var en ung kvinne man ikke skulle såre. Hun sa ja, men ba meg vente en stund.”

Når ba du om å bli medlem i Opus Dei?

”Jeg hadde arbeidet på Las Garzas i tre år og hele tiden hadde jeg lurt på når de ville spørre meg,” minnes han

med et skøyeraktig smil. ”Jeg forsto ikke så mye, men jeg likte tryggheten i å være med Gud, arbeid med Ham – alltid med hensikten å arbeide stadig bedre. Det spiller ingen rolle om jeg gjør en feil, om jeg faller en gang i blant eller går bakover. Noen vil hjelpe meg å komme på rett kjøl igjen. Det er slik jeg ønsker å leve.”

Og hva med din kone?

Hun klagde over at jeg lot henne være alene, at jeg ba hele tiden, at jeg hadde det travelt med mine egne ting. Men hun pakket arbeidssekken for meg hver dag. Så en dag sa hun: Jeg er i Verket. Det var på tide! sa jeg til henne. Jeg har bedt for deg i seks år.”

Agustin og Elvira har seks barn ”til nå”. To av dem går på Las Garzas, i 9. og 10. klasse. ”Å se de seks ungene rundt bordet gjør meg stolt”, sier han. ”Jeg takker Gud for dem. Min yngste datter har allerede lært å lese

og forleden dag ramset hun opp alle hovedstedene i verden for meg.

Selvfølgelig ber jeg et tonn for dem, og det gjør min kone også. Å arbeide så hardt og bare ha ett barn, det er ikke verd det! I valget mellom å ha seks barn i huset eller en flott bil i oppkjørselen vil jeg heller ha barna og min pick-up fra 1977! Det er ingenting å tape! En av mine døtre spurte meg: Hvor lenge må vi være fattige? Hele livet, svarte jeg, med mindre du arbeider hardt, gjør det godt, og ønsker å være gavmild overfor dine foreldre. Jeg synes det er bra for dem å ikke velte seg i penger. De hjelper hverandre mye, og de låner ting av hverandre.”

Ønsker du at noen av barna skal studere på universitet?

”Hvis en av dem vil det, burde alle ha sjansen til det... og det er det ikke nok penger til. Det er derfor jeg ber og arbeider hardt. Men det må være

de som ønsker det, ikke fordi pappa sier de skal. La oss se hvordan karakterene deres blir, hvordan de gjør det på eksamener, og etterpå hvordan vi kan ordne det. Gud kan skrive med bordbein. Hvis folk hadde sagt til meg da jeg var barn at jeg skulle studere på Las Garzas og at jeg kom til å arbeide her i 20 år, ville jeg trodd de var gale. Men Gud gir oss ting litt etter litt, og behandler oss som små barn, som først får melk, så barnemat og etter det myke bønner. Jeg forteller dem at hvis de vil studere, må de ha to ting klart for seg. Først at de må være ansvarlige for studiene selv, uten å forvente at mamma eller pappa skal lede dem. Og dernest at de burde dra til universitetet for å lære, å tjene, å hjelpe andre. Hvis de drar dit bare for å tjene penger, er det å kaste bort tiden.”

Hva er det som motiverer deg mest i arbeidet?

Las Garzas er hele mitt liv!” erklærer han lidenskapelig. ”Jeg føler meg på bølgelengde med ungdommene her. Jeg er jo en gategutt selv. Jeg liker å spøke med dem. Dessuten husker jeg hvor forvirret man kan være når man er ung og det ikke er noen som kan forklare tingene klart og tydelig: å arbeide bra, å følge en timeplan, å ta var på hjemmet, å være forsiktig når det gjelder fester, alkohol og jenter. Stor sett åpner ungdommer seg bare for sine venner og vennene oppmunttrer dem ikke til å utfordre ting. Når du viser en ungdom tillit, begynner han å forandre seg, og begynner å fortelle om seg selv, hva han har gjort, og ender opp med å være takknemlig for å ha blitt ledet av en fast hånd. Foreldre er i dag veldig ettergivende overfor barna: altfor mye frihet, altfor mye penger.”

”Det er flott å se at elevene begynner å forandre seg og når de er ferdig med skolen ringer de oss og forteller

oss at de har jobb, at de har giftet seg, at de holder seg til sin kone og er sammen med sine barn. Du ser virkelige forbedringer. Og det er også forbedringer her på gården, blant arbeiderne, blant de ansatte, i produksjonen. Det ville være en motsetning å undervise og ikke produsere gode frukter her på gården.”

Og hvordan finner du Gud i arbeidet ditt?

”Noen ganger mister jeg sinnsroen. Jeg må være våken, fordi noen ganger pirker djevelen borti meg med halen sin og jeg blir sint eller handler på en måte et Guds barn ikke burde. Jeg må være som Ham, forsvinne slik at Gud kan bli sett i meg. Elevene trenger å se noen som behandler dem med omtenksomhet, med kjærlighet, som er virkelig opptatt av dem, som retter på dem på en vennlig måte. Noen ganger må jeg

være streng mot dem. Da snakker jeg først med Gud om det, og ber Ham om råd. Jeg ber for fyren og gjør så det jeg må, men med et fredfullt hjerte fordi jeg allerede har snakket med Sjefen om det.”

”I Las Garzas er jeg som en mus i ost fordi jeg kan be hele dagen. Den stakkaren som arbeider på et kontor og ser på papirer hele dagen må stoppe det han holder på med for å kunne be. Men når jeg beveger meg rundt på skolen, og går fra et sted til et annet, kan jeg be. Hvis jeg ser en venn, ber jeg for ham. Og jeg overlater de vanskelige tingene til Gud, fordi alt vårt strev er betydningsløst. Jeg har ikke store ting å gi Ham, men jeg kan ofre til Ham den tålmodigheten jeg prøver å ha overfor elevene, når jeg beskjærer en vinstokk bra, når jeg prøver å behandle min kone og mine barn bedre.”

Er den hellige Josemaría en god venn?

”Selvfølgelig! Han kjenner meg og hjelper meg å finne Gud lettere. Han er en god forbeder, fordi uten Guds nåde er alt vi gjør bare en sekk med bønner. Jeg vet at så mange mennesker har bedt og ber for meg. De går ikke rundt og skryter av det, men jeg vet at de ber for meg; de har ofret messer og rosenkranser. Derfor har jeg aldri følt meg alene.”

pdf | dokument generert automatisk fra
<https://dev.opusdei.org/nb-no/article/jeg-vil-heller-ha-barna/> (13.08.2025)